

“La premsa esportiva és informació poc transcendent”

Oleguer Presas, de 25 anys, és de Sabadell. I central titular del Barça campió. Destaca a dins del camp, però també a fora, i és que és dels pocs jugadors compromesos socialment.

Va debutar amb Louis Van Gaal, però s'ha consolidat amb Frank Rijkaard. Hi ha tantes diferències com sembla, entre tots dos?

—Moltíssimes. En realitat, en trobaria moltes entre tots els entrenadors que he tingut a la meua vida. Van Gaal tenia coses bones. Jo li tinc estima, com crec que tots els que compartíem vestidor en aquell moment. Ell tenia la seva forma d'actuar, de vegades xocava, però era més cara enfora que al vestidor.

—Sembla que s'obre una etapa d'èxits. A més de sort, què cal perquè el Barça guanye la Lliga de Campions?

—Ho tenim tot, però potser, a banda de la sort, l'experiència que ens va faltar aquest any. Si no hagués hagut les lesions potser l'equip hagués respost d'una altra forma, però no hem de lamentar-nos dels que hi faltaven. Ens caldrà tenir la ment una mica més freda a l'hora de sortir al camp i de defensar un resultat favorable.

—Quan vostè va pujar al primer equip presidia el club Joan Gaspart. Ara aquest lloc l'ocupa Joan Laporta. Una època de canvis...

—Els canvis es noten. La gent d'ara té un comportament molt vàlid, i encara els queda temps per tirar endavant tot aquest projecte. Cal tenir tranquil·litat per deixar-los treballar i que facin les coses ben fetes, com han demostrat que saben fer.

—El catalanisme hi és més present, ara.

—Sí. Es nota al club. Pel que fa a l'afició, l'aficionat ho ha portat sempre.

—Les celebracions, que han evitat la basílica de la Mercè, la Generalitat i l'Ajuntament, què li semblen?

—M'és igual. No sé els motius pels quals no s'ha fet, és cosa dels directius, però he trobat molt encertada la celebració que hem fet, vam disfrutar molt, va ser molt espectacular, molt emocionant, viure-ho en directe... No sé com es vivia abans, però aquest any ha estat molt emotiu.

—L'equip és la pinya que sembla?

—Ja ho hem dit durant tota la temporada i s'ha demostrat durant la celebració. Tota la plantilla estava disfrutant d'aquest moment tan gran, i no cadascú al seu aire, sinó com un equip, fent bromes entre nosaltres.

—Calia la rectificació d'Eto'o per les seues paraules contra el Reial Madrid, o s'han d'entendre, en el marc festiu en què es van produir?

—Se n'ha fet un gra massa. Són paraules que potser no s'han de dir, però no s'han de treure de context. Era un moment d'eufòria.

—Vostè és un fervent seguidor dels llibres de Ferran Torrent. A *Societat limitada* parla dels excessos del futbol. Com es veu tot, des de dins?

—És un reflex de la societat en què vivim, on tot ho dominen els interessos econòmics, i en aquest cas això es multiplica per uns quants zeros... per uns quants deus, vaja, per culpa de les dimensions que agafa. Jo sóc conscient del món en què estic, i també de com és el futbol, és clar. S'ha d'estar alerta pels interessos, les traïcions... tot el que

comporta les enveges, el diner i el poder.

—No és fàcil mantenir-se al marge.

—Sí que és fàcil. El futbolista és un esportista. El problema és quan el futbolista entra a l'entorn del futbol. Realment, el futbolista, si vol, es pot absoure del sou que cobra. Els interessos són més quant a compra i venda de jugadors, com si fóssim mercaderies.

—“Oleguer, solidari, reparteix el teu salari”, li deien els companys durant les festes pel títol. No hi ha més jugadors sensibilitzats socialment?

—La gent és persona. A banda de futbolistes, tots tenim les nostres inquietuds, i s'han de saber transmetre. Hi ha gent que les vol transmetre i gent que no. Jo he optat per dir el que penso, però hi ha companys que també es preocupen pel que passa al seu voltant.

—Els comentaris de la premsa estatal contra vostè, per aquest posicionament, li afecten?

—Intento abstrair-me de tot aquest entorn. Cal saber on estàs i què toca dir en cada moment.

—Les estelades que alguns jugadors duïen durant les celebracions han alçat força polseguera...

—No segueixo la premsa esportiva. Ni la d'aquí, ni la de Madrid.

—...Quina opinió en té, de la premsa esportiva?

—És gent que es guanya la vida gràcies a la gent que la compra. Per mi, és informació poc transcendent, no m'importa. No sé quantes pàgines d'un diari esportiu tenen informació interessant. A mi, no m'omple.

—Molts es pregunten com reaccionarà, si el seleccionador espanyol el convoca...

—Primer, que em cridi.

—Però ja té clar què diria?

—Ja ho veuré.

—Si diu que no a la selecció espanyola, rebrà moltes crítiques...

—I si dic que sí? M'importa poc què em diguin des dels mitjans.

—Hi ha menys tensió, a Sabadell?

—El PSC s'ha quedat tot sol, ja no té el suport d'ERC i ICV. Això referma la denúncia dels col·lectius socials de la ciutat, sobre la prepotència amb què es governava. Hi ha més calma política...

—I policíaca?

—He estat desconnectat, amb tanta celebració, però crec que no hi ha hagut molta més moguda. Esperem que s'obri un diàleg amb la ciutadania i s'escoltin les crítiques que li puguin fer.

Víctor Maceda

Vista cansada

Ferran Sáez i Mateu

Seixanta anys (i un dia)

El segle XX va ser l'era de les suposades "grans solucions". També va ser, vist amb perspectiva, l'època més mortífera de la història de la humanitat: el "segle de la megamort", en paraules de Brzezinski. Sempre hi ha hagut guerres, fam, tortures i tota mena d'atemptats contra la dignitat de les persones; però mai res comparable amb Auschwitz, Hiroshima, el Gulag de Stalin o la Cambodja de Pol Pot. Mai, ni tan sols d'una manera vagament aproximada. Probablement, els nostres besnèts ens recordaran per totes aquestes coses vergonyoses i no pas per haver arribat a la Lluna o haver inventat l'ordinador. No hem de descartar, en qualsevol cas, un lligam entre l'obsessió per les grans solucions definitives i els incomptables milions de morts del segle XX. Aquell segle va nàixer amb una suposada solució definitiva contra la pobresa i l'opressió: el comunisme soviètic. El patiment i la mort que va causar aquesta gran solució entre milions de persones innocents resulta indescriptible. La segona gran solució del segle la proposen Mussolini i Hitler. Aquest darrer, per cert, batejarà l'extermini de sis milions de jueus amb el significatiu nom de "solució final". Després vindrà la guerra Freda, els sanguinolents conflictes relacionats amb la descolonització d'Àfrica i d'Àsia, la "gran solució" de l'integrisme islàmic, etc. Per contrast, els països més pròspers i pacífics d'Europa, com ara els escandinaus, optaran per una modesta suma de petites solucions: l'estat del benestar, per exemple, no era res més que això. Les petites solucions aportades pel liberalisme tampoc no acostumen a constar en acta, però han fet —i fan— que la gent visqui millor. Les petites solucions són poc espectaculars, però no maten ningú, ni condueixen mai a la destrucció de nacions senceres, tal com ha passat en els darrers cent anys. Potser els nostres besnèts s'adonaran de la jugada i deixaran de buscar les maleïdes grans solucions que han fet malbé el nostre segle.

En aquests dies de commemoracions, deslluïdes pel desemmascament de falses víctimes professionals o per discursos que pretenen relativitzar l'horror que van viure milions de persones, convé recuperar aquesta lliçó històrica. El totalitarisme té moltes cares —i molts models de bigoti, com deia un bon amic meu referint-se a Stalin i a Hitler—. La utopia, la "gran solució", és alhora un motor de progrés i un parany que condueix a l'autodestrucció. Això és el que hem après al llarg d'aquests seixanta anys. Es tracta de no oblidar-ho, i d'intentar que els qui ens succeeixin quan nosaltres ja siguem al clot tampoc no ho oblidin.